

[Knud Kristensen.]

givning, der gav stort tilskud til arbejdsfordeling og derved opfordrede befolkningen og arbejderne til at gå i arbejdsfordeling, altså en udgift for staten af meget stor højde, med det formål at få befolkningen og arbejderne til ikke at bestille alt for meget. Vi havde forbud mod overarbejde, altså bestemmelser, hvorefter man skulle passe på ikke at producere for meget. Vi havde en omfattende nødhjælpsarbejdsordning, hvorigenennem store og kostbare kommunale og offentlige arbejder blev iværksat i virkeligheden uden kontrol fra regeringens side, altså et offer af midler fra statens side med det resultat, at en stor del af landets kapital og arbejdskraft anvendtes på en mindre produktiv måde. Det var der intet som helst af, da den nuværende regering trådte til, da var disse ting i orden.

Da vi trådte til, var her en flygtningeskare på ca. 220 000. Da den nuværende regering trådte til, var den nedbragt til ca. 76 000, altså ned imod en trediedel, ikke fuldt ud, men derhenimod. Hvad også dette kan betyde valutamæssigt, forsyningsmæssigt, i det hele taget økonomisk, for en befolkning på kun 4 millioner — ja, det kan jeg ikke gøre op, men at det ikke er helt små beløb, det drejer sig om, også varemæssigt og eksportmæssigt, er der ingen der kan være i tvivl om.

Da vi trådte til, var der et underskud på statsregnskabet eller blev det i hvert fald på den finanslov, som den tidligere regering havde tilrettelagt, på ca. 600 mill. kr. Da den nuværende regering trådte til, var der, så vidt jeg husker, godt og vel balance. Det er vel også en forskel til fordel for den nuværende regering, i hvert fald til fordel for landet, en fremgang finansielt og dermed også økonomisk. Endelig havde vi en valutatilgang på 1 435 mill. kr., ikke for hele 1945, for da var der jo ikke normale tilstande, da vi i den første tid af året var et besat land, men for andet halvår af 1945, hvis vi regner det ud for et helt år ved at fordoble tallet for halvåret. Vi havde en valutaindtægt i 1947, altså da den nuværende regering trådte til, på 3 081 millioner — altså en fordobling og mere til.

Og ikke blot det; regeringen havde

også en meget bedre handelsaftale, thi medens vi overtog en handelsaftale med faldende priser på vore eksportvarer, var dette også bragt i orden, således at prisen forholdet mellem eksport- og importvarer, da den trådte til, var til gunst for eksporten, og man kan gå ud fra, at de valutaindtægter, vi havde i 1947 på det daværende prisgrundlag, ville have været ikke så lidt større, hvis det højere prisgrundlag havde været tilstede dengang.

Se, det er altså det grundlag, vi startede på, og det grundlag, den nuværende regering startede på.

Må jeg så dertil føje, at vi overtog styret af landet med en befolkning i en tilstand, som var karakteriseret ved, at de enkelte hjem gennem krigsperioden havde været underforsynet i den grad, at der — hvilket er konstateret og oplyst også gennem regeringens egne publikationer — var en nedgang i befolkningens forbrug på 20 pct. Hvad det betyder, at der gennem en årække i de enkelte hjem, i de enkelte menneskers tilværelse er en sådan nedsættelse af forsyningerne, kan enhver forstå, og selv om der ikke regnes med det i nationalformuen, er det dog en del af den. I disse år var der opsummeret en stor trang til forbrugsvarer i de enkelte hjem og hos de enkelte mennesker.

Se, det er det udgangspunkt, som hver især må tage i betragtning ved bedømmelsen af den indsats, der er gjort. Dertil kommer nu Marshallplanen med dens beslutning om at indgå i forhandlinger med de vestlige lande, men da Marshallplanen blev udkastet som tanke, blev den jo også accepteret fra dansk side under den forrige regering. Vi var enige derom, det er ikke noget, som er kommet til nu, eller som er en indsats af den nuværende regering.

Det var altså forudsætningerne, og hvad er så resultatet blevet? Ja, resultatet er — også ifølge nationalbudgettet —, at befolkningens levestandard i vor regeringstid blev hævet med de 20 pct., som den i besættelsestiden gik ned, og nu er nogenlunde den samme som før krigen.

Den ærede ordfører for socialdemokratiet (Gustav Pedersen) gjorde den bemærkning, at befolkningens forsyning med varer var det vigtigste i hele genopbygningen.